

Tisztázatlan termelési viszonyok

Délkelet-Kína Hunan tartományában, a Miao-hegységtől keletre, a vasút nélküli fennsíkon, Jing Xian közelében él Úgy és Ki. Köztisztelőben álló földművesek.

Ki mint vet, Úgy arat.

Mint arat Úgy? Azt, amit Ki vetett? Mi az a min? Mire használják aratás után?

Miért vetett mint Ki? Azért, hogy Úgy learassa? Miért nem Úgy vet? Miért nem Ki arat? Betakarítás után Úgyé lesz az egész termés, vagy Kivel birtokolják majd közösen?

Jövőre is vet mint Ki, hogy Úgy arathasson? Ha Ki nem vet, hogy arat mint Úgy? Ha Úgy vet, Ki arat? Mint?

Úgy, vagy Ki nevet a végén?

Néma zsiráfok

*Lányod arcába köpni,
merénylet minden fa –
születésnapján szögcsokorral köszönteni anyád,
szkanderezni az interszítivel.*

*Körülgyöngni mellébeszélés:
palota minden ág,
lombkastély, madáramerika –
a lényeg tarvágása.*

*Faggatni őket százméteres földalatti síkfutás,
állószeleltől huzatot,
együttérzést várni
a másság megélhetési profétáitól.*

*Ameddig tudnak,
ballagianak csak tovább ezek az árva növényzsiráfok,
és ne nézzenek a lábuk elé,
ha szétroppan alattuk egy-egy civilizáció.*

Mosolyát a kántor megugatta

*Mosolyát a kántor megugatta
Bácsalmáson, pedig ingét mosta,
tűzhelyét hamuzta.*

*Kiröhögték, félretaszították
pap-kurvák és igazgató pisták,
szar kis kommunisták.*

*Van-e még, ki néha földézi
azt a kort? Ha élne még a régi
barát, Gizi néni...*

*Koldus volt bár világeletében,
nyolcvan éve gazdag tiündöklésben
áll, erős vár, épen.*

*Hasonló sincs. Senki giz-gaz árnya
nem nyújtózhat az ő magasába,
ne üssön anyámra.*

Athéni Timon

Kázmérnak

*Kerüljete el messzire,
nem akarok látni senkit sem közületek,
hazugságtól bűzlik a szátok,
tetveitektől viszketek,
életunt főemlős,
én,
vigyázzatok velem,
nem nézem: agyonütöm az első vendégnek álcázott betolakodót,
hol egy néhai nemzet idióta értelmisége
még kultúrával kábítja cinkos lelkiismeretét,
szarok vagytok valamennyien –
Tóth Aladár esztéta a múlt század elején:
„Nem akarunk nagyszerű Európát teremteni Magyarországon, hanem nagyszerű
Magyarországot akarunk teremteni Európában” –
hát törjétek le magatokban a szájalom antennáit,
nem létező emlékezők,
naponta múltat vétkezők,
mielőtt szétszóródnánk újra a hegyek közt vagy a pusztaságban,
de hogyan is tudnánk szétszóródnunk,
ha össze se tudtunk verődni*

*hiábavalóan hosszú életünk során –
elő a múzeumi marokkövet,
az ötvenbatos budapesti tankalávalót,
ha pár fület életet még nyomorult kis fiaiuk szájába szeretnétek lökni
a reménytelen várakozás korszakában,
kívül minden birtokon.*

Jászszentandrás stáció

SZIKRA JÁNOS (1954) költő. Művelődésszervező Székesfehérváron. Családjával Pátkán él. Versei, kisprózái és irodalmi szociográfiái jelentek meg 1979 óta önálló kötetekben és főként irodalmi folyóiratokban.